

دنیا خمایی - پریسادات خضرای : مسیر طولانی و پرفراز و نشیبی است، مسیری که امیر آقایی تا به امروز طی کرده. نه یک شبه معروف شده و نه یک شبه به نقش یک رسیده؛ تا تصور کنید نقش مکمل و کوتاه در کارنامه کاری اش دارد. نقش‌هایی که خودش معتقد است روند قصه را دستخوش تغییر و تاثیر می‌کند. کارنامه قطوری هم دارد و تا کنون در بیش از پنجاه فیلم و سریال ایفای نقش کرده، سالهای زیادی در تلویزیون فعالیت داشته تا ریسک کارگردانان سینما شامل حالش شود برای ورود به سینما. سالهایی در عزلت بوده و بیشتر از همیشه درگیر نوشتن و عکاسی شده و چند نمایشگاه هم برگزار کرده و حتی مستند هم ساخته، او جهان بزرگی در سر و اهداف زیادی دارد و این را میتوان از روندی که طی کرده حس کرد. پس از تغییراتی که در ظاهر و تیپش به وجود آمد و حتی تجربه مدل شدن بیشتر به چشم کارگردانان سینما آمد و درخشش در «شنای پروانه» و حالا «آقازاده» موجب شد تا با امیرعباس صباغ؛ روزنامه‌نگار و منتقد سینما درباره روند و نقاط پرنرگ و کمرنگ مسیر این بازیگر به صحبت بنشینیم؛ بازیگری که در سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر مورد توجه قرار گرفت و سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل را از آن خود کرد. منهای سوالات برآیند این واکاوی را میخوانید.

از ریسک بازی در نقش‌های کوتاه تا حرکت آهسته به سمت نقش‌های بزرگ

سیر طولانی و پرفراز و نشیبی است، مسیری که امیر آقایی تا به امروز طی کرده. نه یک شبه معروف شده و نه یک شبه به نقش یک رسیده؛ تا تصور کنید نقش مکمل و کوتاه در کارنامه کاری اش دارد. نقش‌هایی که خودش معتقد است روند قصه را دستخوش تغییر و تاثیر می‌کند. کارنامه قطوری هم دارد و تا کنون در بیش از پنجاه فیلم و سریال ایفای نقش کرده، سالهای زیادی در تلویزیون فعالیت داشته تا ریسک کارگردانان سینما شامل حالش نشود برای ورود به سینما. سالهایی در عزلت بوده و بیشتر از همیشه درگیر نوشتن و عکاسی شده و چند نمایشگاه هم برگزار کرده و حتی مستند هم ساخته، او جهان بزرگی در سر و اهداف زیادی دارد و این را میتوان از روندی که طی کرده حس کرد. پس از تغییراتی که در ظاهر و تیپش به وجود آمد و حتی تجربه مدل شدن بیشتر به چشم کارگردانان سینما آمد و درخشش در «شنای پروانه» و حالا «آقازاده» موجب شد تا با امیرعباس صباغ؛ روزنامه‌نگار و منتقد سینما درباره روند و نقاط پرنرگ و کمرنگ مسیر این بازیگر به صحبت بنشینیم؛ بازیگری که در سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر مورد توجه قرار گرفت و سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل را از آن خود کرد. منهای سوالات برآیند این واکاوی را میخوانید

از ریسک بازی در نقش‌های کوتاه تا حرکت آهسته به سمت نقش‌های بزرگ

اگر بخواهم امیر آقایی را با بازیگران قدیمی سینمای ایران مقایسه کنم، شباهت بسیار زیادی بین او و جمشید هاشم‌پور می‌بینم و از نظر من او در سینمای ایران می‌توانست به تمام معنا بازیگر ژانر باشد. یعنی بازیگری که تعدادی خصوصیت‌های کلیشه‌ای دارد و می‌تواند یک تیپ را به شکل جذابی مدام تکرار کند و در عین حال برای مخاطب هم جذاب باشد ولی همان اتفاقی که برای جمشید هاشم‌پور افتاد برای او هم تا حدودی رخ داد. آن دسته از نقش‌هایی که هاشم‌پور در آن خیلی موفق بود و مردم هم دوستش داشتند توسط رسانه‌ها، منتقدان و بخش قابل توجهی از اهالی سینما خیلی دیده نشد و بیشتر روی نقش‌های به اصطلاح متفاوت که از کاراکتر اصلی او دور بود زوم کردند. از مصاحبه‌هایی که آقایی با فریدون جیرانی و رسول صدرعالمی در برنامه هفت داشت، شاید بتوان این برداشت را کرد که خودش دوست نداشته در آن مسیر برود و علاقه‌مند بوده تا مسیرهای مختلف را طی کند و نقش‌های کاملاً متفاوتی را بازی کند و همین علاقه باعث شده تا به عنوان یک بازیگر